

Ghid privind sistemul de guvernanță

Ghid privind sistemul de guvernanță

Introducere

- 1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (în continuare, Regulamentul EIOPA sau Regulamentul)¹, EIOPA publică ghiduri adresate autorităților naționale competente (NCAs – national competent authorities) privind modul de acțiune în etapa de pregătire ce precede aplicarea Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II)².
- 1.2. Prezentul ghid se bazează pe articolele 40-49, articolul 93, articolul 132 și articolul 246 din Directiva Solvabilitate II.
- 1.3. În lipsa ghidurilor de pregătire, autoritățile naționale competente din Europa ar putea considera necesar să elaboreze soluții naționale pentru a asigura o bună supraveghere care să țină seama de riscuri. În loc să se ajungă la o supraveghere coerentă și convergentă la nivelul UE, pot apărea diferite soluții la nivel național în detrimentul bunei funcționări a pieței interne.
- 1.4. Este extrem de important să existe o abordare coerentă și convergentă în ceea ce privește pregătirea aplicării Directivei Solvabilitate II. Prezentul ghid ar trebui considerat ca fiind o activitate pregătitoare pentru Directiva Solvabilitate II, prin încurajarea pregătirii în ceea ce privește domeniile principale ale Directivei Solvabilitate II, cu scopul de a asigura administrarea adecvată a întreprinderilor și de a garanta faptul că supraveghetorii dispun de suficiente informații. Aceste domenii cuprind sistemul de guvernanță, inclusiv sistemul de management al riscului și o evaluare prospectivă a riscurilor proprii (pe baza principiilor de autoevaluare a riscurilor și solvabilității, numită ORSA – *own risks and solvency assessment*), procesul de analizare prealabilă a modelelor interne și transmiterea de informații către autoritățile naționale competente.
- 1.5. Pregătirea din timp este esențială pentru a garanta că, atunci când Directiva Solvabilitate II va fi pe deplin aplicabilă, întreprinderile și autoritățile naționale competente vor fi bine pregătite și capabile să aplice noul sistem. În acest scop, se așteaptă ca autoritățile naționale competente să inițieze un dialog strâns cu întreprinderile.
- 1.6. Ca parte a pregătirii în vederea punerii în aplicare a Directivei Solvabilitate II, începând cu 1 ianuarie 2014, autoritățile naționale competente ar trebui să pună în practică orientările astfel cum sunt descrise în prezentul document pentru ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să poată lua măsurile corespunzătoare în vederea implementării integrale a Directivei Solvabilitate II.

¹JO L 331, 15.12.2010, p. 48–83

²JO L 335, 17.12.2009, p. 1-155

- 1.7. Autoritățile naționale competente ar trebui să transmită la EIOPA, până la sfârșitul lunii februarie a anului următor anului de raportare, un raport de activitate privind aplicarea prezentului ghid; primul raport va fi comunicat până la 28 februarie 2015, pentru perioada 1 ianuarie 2014 - 31 decembrie 2014.
- 1.8. Prezentul ghid conține orientări privind principiul „persoanei prudente”. Se așteaptă ca autoritățile naționale competente să se asigure că în această perioadă pregătitoare întreprinderile iau în considerare acest principiu, pe lângă sistemul limitelor cantitative de reglementare aplicabile în regimul de supraveghere actual. De asemenea, se așteaptă ca autoritățile naționale competente să se asigure că întreprinderile înregistrează progrese pentru realizarea, în această perioadă, a tranziției necesare către adoptarea tuturor cerințelor de guvernanță privind investițiile. Aceasta nu înseamnă că portofoliile de investiții ale întreprinderilor ar trebui deja modificate așa cum ar considera întreprinderile că ar fi necesar atunci când regimul „Solvabilitate II” devine pe deplin aplicabil.
- 1.9. Orientările privind funcția actuarială conțin referiri la cerințele de capital și la rezervele tehnice. Aceste referiri ar trebui înțelese ca referiri la cerințele Directivei Solvabilitate II. Majoritatea atribuțiilor funcției actuariale sunt legate de coordonarea calculului rezervelor tehnice prevăzute în Directiva Solvabilitate II. În cursul perioadei pregătitoare, aceste atribuții sunt în special relevante în ceea ce privește transmiterea informațiilor intermediare la autoritățile naționale competente. În această perioadă nu există un cadru complet privind evaluarea rezervelor tehnice. Pentru raportarea pregătitoare și exclusiv în acest scop, cadrul va fi stabilit ulterior.
- 1.10. Conform Directivei Solvabilitate II, se așteaptă ca autoritățile naționale competente să se asigure că prezentul ghid este aplicat în mod proporțional cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității desfășurate de societățile de asigurări și reasigurări. Ghidul reflectă aplicarea principiilor proporționalității, având deja integrat acest principiu.
- 1.11. Autoritățile naționale competente ar trebui să aplice orientările atât la nivelul întreprinderilor de asigurare individuale cât și, *mutatis mutandis*, la nivelul grupului. În plus, pentru grupuri, autoritățile naționale competente ar trebui să aplice orientările specifice grupurilor.
- 1.12. În sensul prezentului ghid, s-a elaborat următoarea definiție:
- „entitatea responsabilă” – termen utilizat în orientările specifice grupurilor, prin care se înțelege entitatea responsabilă pentru respectarea cerințelor de guvernanță la nivel de grup.
- 1.13. Prezentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Secțiunea I: Dispoziții generale privind ghidurile pregătitoare

Orientarea 1 - Dispoziții generale privind ghidul

- 1.14. Autoritățile naționale competente ar trebui să ia măsurile necesare pentru a pune în practică, începând cu 1 ianuarie 2014, prezentul Ghid privind sistemul de guvernanță.
- 1.15. Autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderile și grupurile de asigurări și reasigurări iau măsurile corespunzătoare pentru:
- a) crearea unui sistem de guvernanță în conformitate cu Directiva Solvabilitate II care să prevadă un management corect și prudent;
 - b) crearea unui sistem eficace de management al riscului care să cuprindă strategiile, procesele și procedurile de raportare necesare în vederea identificării, măsurării, monitorizării, gestionării și raportării în regim continuu a riscurilor la care întreprinderile și grupurile sunt sau ar putea fi expuse, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv, precum și a interdependențelor acestora;
 - c) furnizarea de informații calitative care să permită autorităților naționale competente să analizeze și să evalueze calitatea sistemului de guvernanță.

Orientarea 2 – Raport de activitate către EIOPA

- 1.16. Autoritățile naționale competente ar trebui să transmită la EIOPA un raport privind modul de aplicare a prezentului ghid, până la sfârșitul lunii februarie a anului următor anului de raportare, primul raport urmând să fie comunicat până la 28 februarie 2015 pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2014.

Secțiunea II: Sistemul de guvernanță

Capitolul I: Cerințe generale de guvernanță

Orientarea 3 - Organul administrativ, de conducere sau de control (*Administrative, management or supervisory body, AMSB*)

- 1.17. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii interacționează în mod adecvat cu orice comitet pe care îl înființează, precum și cu conducerea superioară și cu alte funcții cheie, solicitându-le în mod proactiv informații și verificând aceste informații atunci când este necesar.
- 1.18. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, la nivel de grup, organul administrativ, de conducere sau de control al entității responsabile

interacționează în mod adecvat cu organul administrativ, de conducere sau de control ale tuturor entităților din cadrul grupului, solicitându-le în mod proactiv informații și verificând deciziile cu privire la aspecte care pot afecta grupul.

Orientarea 4 – Structura organizatorică și operațională

- 1.19. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea deține structuri organizatorice și operaționale menite să sprijine obiectivele strategice și operațiunile întreprinderii. Aceste structuri ar trebui să poată fi adaptate la schimbările intervenite în obiectivele strategice, operațiunile sau mediul de afaceri al întreprinderii pe o perioadă de timp adecvată.
- 1.20. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că organul administrativ, de conducere sau de control al entității responsabile evaluează modul în care schimbările intervenite în structura grupului afectează susținerea stabilității financiare a entităților afectate și efectuează, în timp util, ajustările necesare.
- 1.21. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, pentru a lua măsurile corespunzătoare, organul administrativ, de conducere sau de control al entității responsabile cunoaște în mod adecvat organizarea corporativă a grupului, modelul de afaceri, scopul diferitelor entități componente, legăturile și relațiile dintre ele și riscurile generate de structura grupului.

Orientarea 5 – Funcții cheie

- 1.22. În conformitate cu articolele 44, 46, 47 și 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea instituie în mod adecvat următoarele funcții cheie: funcția de management al riscului, funcția de conformitate, funcția de audit intern și funcția actuarială.
- 1.23. În conformitate cu articolele 44, 46, 47, 48 și 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă instituie următoarele funcții cheie: funcția de management al riscului, funcția de conformitate, funcția de audit intern și funcția actuarială la nivelul grupului.

Orientarea 6 – Procesul decizional

- 1.24. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea garantează că este condusă efectiv de cel puțin două persoane. Aceasta înseamnă că orice decizie importantă a întreprinderii implică cel puțin două persoane care conduc efectiv întreprinderea, înainte ca decizia să fie pusă în aplicare.

Orientarea 7 – Documentarea deciziilor adoptate la nivelul organului administrativ, de conducere sau de control

- 1.25. În conformitate cu articolele 41 și 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea documentează în mod adecvat deciziile adoptate la nivelul organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii și modul în care au fost luate în considerare informațiile furnizate de sistemul de management al riscului.

Orientarea 8 – Revizuirea internă a sistemului de guvernanță

- 1.26. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii stabilește domeniul de aplicare și frecvența revizuirilor interne ale sistemului de guvernanță, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților atât la nivel individual, cât și la nivel de grup, și de structura grupului.
- 1.27. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că domeniul de aplicare, constatările și concluziile evaluării sunt documentate în mod corespunzător și raportate organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii. Sunt necesare circuite de feedback adecvate pentru a asigura că sunt luate și înregistrate măsuri de urmărire.

Orientarea 9 – Politici

- 1.28. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea își aliniază toate politicile necesare în cadrul sistemului de guvernanță atât unele față de altele, cât și față de strategia de afaceri. Fiecare politică ar trebui să prevadă, în mod clar, cel puțin următoarele:
- a) obiectivele urmărite prin politica respectivă;
 - b) sarcinile care trebuie îndeplinite și persoana sau funcția responsabilă pentru acestea;
 - c) procesele și procedurile de raportare care trebuie aplicate;
 - d) obligația unităților organizatorice relevante de a informa funcțiile de management al riscului, de audit intern, de conformitate și actuarială cu privire la orice aspecte relevante pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora.

- 1.29. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politicile care se adresează funcțiilor cheie, întreprinderea stabilește, de asemenea, poziția acestor funcții în cadrul întreprinderii, drepturile și competențele lor.

Orientarea 10 – Planuri pentru situații de urgență

- 1.30. În conformitate cu articolul 41 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea identifică riscurile care trebuie abordate în planurile pentru situații de urgență pentru

domeniile în care aceasta se consideră a fi vulnerabilă, și evaluează, actualizează și testează aceste planuri în mod regulat.

Capitolul II: Competență profesională și probitate morală

Orientarea 11 – Cerințe de competență profesională

- 1.31. În conformitate cu articolul 42 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea se asigură că persoanele care conduc efectiv întreprinderea sau care dețin alte funcții cheie, inclusiv membrii organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii sunt competente și țin seama de atribuțiile respective acordate fiecărei persoane pentru a garanta diversitatea corespunzătoare a calificărilor, cunoștințelor și experienței relevante astfel încât întreprinderea să fie condusă și supravegheată în mod profesionist.
- 1.32. În conformitate cu articolul 42 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea garantează că membrii organului administrativ, de conducere sau de control posedă, în mod colectiv, calificarea, experiența și cunoștințele necesare cel puțin în legătură cu:
- a) piețele de asigurări și financiare;
 - b) strategia de afaceri și modelul de afaceri;
 - c) sistemul de guvernanță;
 - d) analiza financiară și actuarială;
 - e) cadrul și cerințele de reglementare.

Orientarea 12 – Cerințe privind probitatea morală

- 1.33. În conformitate cu articolul 42 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea, atunci când evaluează probitatea morală a unei persoane, realizează o evaluare a onestității și stabilității financiare a acesteia pe baza unor dovezi relevante referitoare la caracter, comportament personal și conduită în afaceri, inclusiv pe baza aspectelor de natură penală, financiară și de supraveghere, indiferent de jurisdicție. Termenul de prescripție a infracțiunii comise este stabilit pe baza legii sau practicii naționale.

Orientarea 13 – Politici și proceduri privind competența profesională și probitatea morală

- 1.34. În conformitate cu articolele 41 și 42 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea deține o politică privind cerințele de competență profesională și probitate morală, care include cel puțin:
- a) o descriere a procedurii de evaluare a competenței profesionale și a probității morale ale persoanelor care conduc efectiv întreprinderea sau

care dețin alte funcții cheie, atât în momentul în care acestea sunt avute în vedere pentru postul respectiv, cât și în mod continuu;

- b) o descriere a situațiilor care determină o reevaluare a cerințelor de competență profesională și probitate morală;
- c) o descriere a procedurilor privind competența profesională și probitatea morală pentru evaluarea altor membrii relevanți ai personalului care nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolul 42 din Directiva Solvabilitate II, conform standardelor interne, atât în momentul în care acestea sunt avute în vedere pentru postul respectiv, cât și în mod continuu.

Orientarea 14 – Externalizarea funcțiilor cheie

- 1.35. În conformitate cu articolele 42 și 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea aplică procedurile privind competența profesională și probitatea morală și în cazul persoanelor angajate de furnizorul de servicii sau de un subfurnizor de servicii pentru executarea unei funcții cheie externalizate.
- 1.36. În conformitate cu articolele 42 și 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea desemnează o persoană din cadrul ei, cu responsabilitate generală pentru funcția cheie externalizată, care este competentă, dovedește probitate morală și posedă suficiente cunoștințe și experiență în ceea ce privește funcția cheie externalizată pentru a putea verifica performanța și rezultatele furnizorului de servicii.

Capitolul III: Managementul riscului

Orientarea 15 - Rolul organului administrativ, de conducere sau de control în sistemul de management al riscului

- 1.37. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderile prevăd ca organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să fie în ultimă instanță, responsabil pentru asigurarea eficacității sistemului de management al riscului, pentru stabilirea apetitului de risc și a limitelor generale de toleranță la risc ale întreprinderii și pentru aprobarea principalelor strategii și politici de management al riscului.
- 1.38. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderile prevăd ca organul administrativ, de conducere sau de control al entității responsabile să fie responsabil pentru eficacitatea sistemului de management al riscului al întregului grup. Acest sistem de management al riscului ar trebui să includă cel puțin:
 - a) deciziile strategice și politicile privind managementul riscului la nivel de grup;

- b) definirea apetitului de risc și a limitelor generale de toleranță la risc ale grupului;
- c) identificarea, măsurarea, monitorizarea, gestionarea și raportarea riscurilor la nivel de grup.

1.39. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă garantează că aceste decizii strategice și politici sunt în concordanță cu structura și dimensiunea grupului și cu specificul entităților din cadrul acestuia. De asemenea, se asigură că operațiunile specifice semnificative ale fiecărei entități din cadrul grupului și riscurile asociate lor sunt acoperite, și, în plus, asigură instituirea unui sistem integrat, coerent și eficient de management al riscului la nivelul grupului.

Orientarea 16 – Politica privind managementul riscului

1.40. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea elaborează o politică de management al riscului, care, cel puțin:

- a) definește categoriile de risc și metodele de măsurare a acestora;
- b) prezintă modul în care întreprinderea gestionează fiecare categorie și zonă de risc relevante, precum și orice posibilă acumulare a riscurilor;
- c) descrie legătura cu evaluarea necesităților generale de solvabilitate, identificate în evaluarea prospectivă a riscurilor proprii (pe baza principiilor ORSA), cerințele legale de capital și limitele de toleranță la risc;
- d) specifică limitele de toleranță la risc în cadrul tuturor categoriilor de risc relevante, în funcție de apetitul general de risc;
- e) stabilește frecvența și descrie conținutul testelor de stres regulate și situațiile care ar justifica realizarea ad-hoc a altor teste de stres.

Orientarea 17 – Funcția de management al riscului: atribuții generale

1.41. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea solicită funcției de management al riscului să raporteze organului administrativ, de conducere sau de control cu privire la riscurile care au fost identificate ca fiind potențial semnificative. De asemenea, funcția de management al riscului ar trebui să raporteze cu privire la alte zone de risc specifice atât din proprie inițiativă, cât și la cererea organului administrativ, de conducere sau de control.

1.42. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă garantează punerea în aplicare, în mod unitar, a politicii privind riscurile în cadrul întregului grup.

Orientarea 18 – Politica privind managementul riscului de subscriere și de constituire a rezervelor

1.43. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește riscul de subscriere și de constituire a rezervelor, întreprinderea include cel puțin următoarele:

- a) tipurile și caracteristicile activității de asigurare, cum ar fi tipul de risc de asigurare pe care întreprinderea este dispusă să și-l asume;
- b) modul în care se va asigura caracterul adecvat al veniturilor din prime pentru a acoperi daunele și cheltuielile estimate;
- c) identificarea riscurilor care derivă din obligațiile de asigurare, inclusiv a opțiunilor și a valorilor de răscumpărare garantate incluse în produsele sale;
- d) modul în care, în procesul de elaborare a unui nou produs de asigurare și la calcularea primei, întreprinderea ține seama de restricțiile în materie de investiții;
- e) modul în care, în procesul de elaborare a unui nou produs de asigurare și la calcularea primei, întreprinderea ia în considerare reasigurarea sau alte tehnici de minimizare a riscurilor.

Orientarea 19 – Politica privind managementul riscului operațional

1.44. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește riscul operațional, întreprinderea include cel puțin următoarele:

- a) identificarea riscurilor operaționale la care este sau ar putea fi expusă și determinarea modului de minimizare a acestora;
- b) activitățile și procesele interne pentru gestionarea riscurilor operaționale, inclusiv în ceea ce privește sistemul IT de la baza acestora;
- c) limitele de toleranță la risc, în ceea ce privește principalele zone de risc operațional.

1.45. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea dispune de procese pentru identificarea, analizarea și raportarea evenimentelor cu risc operațional. În acest scop, întreprinderea trebuie să dezvolte un proces de colectare și monitorizare a evenimentelor cu risc operațional.

1.46. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în scopul gestionării riscului operațional, întreprinderea elaborează și analizează un set adecvat de scenarii de risc operațional bazate, cel puțin, pe următoarele abordări:

- a) eșecul unui proces cheie, personalului sau a unui sistem

- b) producerea unor evenimente externe.

Orientarea 20 – Controlul și documentarea tehnicilor de minimizare a riscurilor

1.47. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în scopul utilizării corecte a reasigurării și a altor tehnici de minimizare a riscurilor, întreprinderea analizează, evaluează și documentează eficacitatea tuturor tehnicilor de minimizare a riscurilor utilizate.

Orientarea 21 – Reasigurarea și alte tehnici de minimizare a riscurilor – politica de management al riscului

1.48. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește tehnicile de minimizare a riscurilor, întreprinderea include cel puțin următoarele:

- a) identificarea nivelului de transfer al riscului adecvat pentru limitele de risc definite și a celor mai adecvate tipuri de contracte de reasigurare având în vedere profilul de risc;
- b) principiile de selectare a contrapartidelor prin care se minimizează riscul și procedurile de evaluare și monitorizare a bonității și diversificării acestora;
- c) procedurile de evaluare a transferului efectiv al riscului și considerente privind riscul de bază;
- d) gestionarea lichidităților pentru a face față decalajului dintre plata daunelor și recuperarea sumelor din reasigurare;

Orientarea 22 – Politica privind managementul activelor și obligațiilor

1.49. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește managementul activelor și obligațiilor, întreprinderea include cel puțin următoarele informații:

- a) o descriere a procedurii de identificare și evaluare a diferitelor tipuri de neadecvare a activelor și obligațiilor, cel puțin în ceea ce privește maturitatea lor și moneda;
- b) o descriere a tehnicilor de minimizare a riscurilor utilizate și efectul scontat al tehnicilor relevante de minimizare a riscurilor asupra managementului activelor și obligațiilor;
- c) o descriere a neadecvărilor intenționate permise;
- d) o descriere a metodologiei și a frecvenței testelor de stres și a simulărilor care vor fi efectuate.

Orientarea 23 – Politica privind managementul riscului de investiții

1.50. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește investițiile, întreprinderea include cel puțin următoarele:

- a) nivelul de siguranță, calitate, lichiditate, profitabilitate și disponibilitate pe care îl urmărește cu privire la întregul portofoliu de active și modul în care intenționează să îl atingă;
- b) limitele cantitative impuse activelor și expunerilor, incluzând expunerilor extrabilanțiere, stabilite pentru a ajuta întreprinderea să se asigure că atinge nivelul dorit de siguranță, calitate, lichiditate, profitabilitate și disponibilitate pentru portofoliu;
- c) luarea în considerare a mediului piețelor financiare;
- d) condițiile în care întreprinderea poate constitui drept garanție sau poate da cu împrumut active;
- e) legătura dintre riscul de piață și alte riscuri în scenarii negative;
- f) procedura de evaluare și verificare corespunzătoare a investițiilor;
- g) procedurile de monitorizare a performanței investițiilor și de revizuire a politicii atunci când este necesar;
- h) modul în care vor fi selectate activele în interesul deplin al deținătorilor de polițe și al beneficiarilor.

Orientarea 24 – Politica privind managementul riscului de lichiditate

1.51. În conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în politica sa de management al riscului, în ceea ce privește riscul de lichiditate, întreprinderea include cel puțin următoarele:

- a) procedura de determinare a nivelului de decalare dintre intrările și ieșirile de trezorerie aferente atât activelor, cât și obligațiilor, incluzând fluxurile de trezorerie estimate din asigurări directe și reasigurări, cum ar fi daunele, rezilierile sau răscumpărările;
- b) o evaluare generală a necesarului de lichidități pe termen scurt și mediu, inclusiv a unei rezerve de lichiditate adecvate în cazul unui deficit de lichidități;
- c) o evaluare a nivelului și monitorizarea activelor lichide, inclusiv o cuantificare a costurilor potențiale sau a pierderilor financiare generate de o transformare în lichidități neprevăzută;
- d) identificarea și costul instrumentelor alternative de finanțare;
- e) aprecierea efectului unor noi activități preconizate asupra situației lichidităților.

Capitolul IV: Principiul „persoanei prudente” și sistemul de guvernanță

Orientarea 25 – Managementul riscului de investiții

- 1.52. În conformitate cu articolul 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea nu depinde exclusiv de informațiile furnizate de terțe părți, cum ar fi instituții financiare, administratori de active și agenții de rating. În special, întreprinderea își dezvoltă propriul set de indicatori-cheie, convergent cu politica de management al riscului de investiții și cu strategia de afaceri.
- 1.53. În luarea deciziilor sale de investiții, întreprinderea ar trebui să țină seama de riscurile asociate investițiilor, fără a se baza doar pe riscul încorporat în mod corespunzător, în cerințele de capital.

Orientarea 26 – Evaluarea activităților de investiții ocazionale

- 1.54. În conformitate cu articolul 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, înainte de a efectua investiții sau activități de investiții cu caracter ocazional, întreprinderea evaluează cel puțin:
- a) capacitatea sa de a efectua și gestiona investiția sau activitatea de investiții;
 - b) riscurile legate în mod expres de investiție sau de activitatea de investiții și impactul al acestora asupra profilului de risc al întreprinderii;
 - c) concordanța dintre investiție sau activitatea investițională și interesele beneficiarilor și ale deținătorilor de polițe, restricțiile legate de obligații stabilite de întreprindere și managementul eficient al portofoliului;
 - d) impactul acestei investiții sau activități investiționale asupra calității, securității, lichidității, profitabilității și disponibilității întregului portofoliu.
- 1.55. În conformitate cu articolul 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea deține proceduri care stipulează că atunci când investiția sau activitatea de investiții implică un risc semnificativ sau o modificare a profilului de risc, funcția de management al riscului din cadrul întreprinderii comunică riscul sau modificarea profilului de risc organului administrativ, de conducere sau de control.

Orientarea 27 – Contracte unit-linked și contracte index-linked

- 1.56. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că investițiile din contractele unit-linked și cele index-linked ale întreprinderii sunt selectate în interesul deplin al deținătorilor de polițe și al beneficiarilor, ținând seama de obiectivele de politică cunoscute.
- 1.57. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în cazul contractelor unit-

linked, întreprinderea ține seama de și gestionează restricțiile legate de acest tip de contracte, în special restricțiile de lichiditate.

Orientarea 28 – Active neadmise la tranzacționare pe o piață financiară reglementată

- 1.58. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea pune în aplicare, gestionează, monitorizează și controlează proceduri legate de investiții care nu sunt admise la tranzacționare pe o piață financiară reglementată sau legate de produse complexe care sunt dificil de evaluat.
- 1.59. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea tratează activele admise la tranzacționare, dar netranzacționate sau tranzacționate în mod neregulat, similar cu acele active neadmise la tranzacționare pe o piață financiară reglementată.

Orientarea 29 – Instrumente derivate

- 1.60. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, atunci când utilizează instrumente derivate, întreprinderea pune în aplicare proceduri în concordanță cu politica sa de management al riscului de investiții, pentru a monitoriza performanța acestor instrumente derivate.
- 1.61. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea demonstrează modul în care este îmbunătățită calitatea, siguranța, lichiditatea sau profitabilitatea portofoliului fără a afecta semnificativ celelalte caracteristici, în situația în care instrumentele derivate sunt folosite pentru a facilita managementul eficient al portofoliului.
- 1.62. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea documentează principiile avute în vedere și demonstrează transferul efectiv al riscului obținut prin utilizarea instrumentelor derivate, atunci când acestea sunt utilizate pentru a contribui la o reducere a riscurilor sau ca o tehnică de minimizare a riscurilor.

Orientarea 30 – Instrumente securitizate

- 1.63. În conformitate cu articolele 44 și 132 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în cazul în care întreprinderea investește în instrumente securitizate, aceasta garantează că interesele sale și interesele inițiatorului sau ale sponsorului cu privire la activele securitizate, sunt bine înțelese și armonizate.

Capitolul V: Cerințele privind fondurile proprii și sistemul de guvernanță

Orientarea 31 – Politica de management al capitalului

- 1.64. În conformitate cu articolele 41 și 93 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea elaborează o politică de gestionare a capitalului, care include:
- a) o descriere a procedurii prin care se asigură că elementele de fonduri proprii, atât la emisiune, cât și ulterior, îndeplinesc cerințele regimului aplicabil de capital și de distribuire și sunt clasificate corect atunci când regimul aplicabil o impune;
 - b) o descriere a procedurii de monitorizare a emisiunii de elemente de fonduri proprii în conformitate cu planul de management al capitalului pe termen mediu;
 - c) o descriere a procedurii prin care se asigură că maturitatea și condițiile oricărui element de fonduri proprii sunt clare și lipsite de ambiguități în raport cu criteriile regimului aplicabil de capital;
 - d) o descriere a procedurii:
 - i. prin care se asigură că politica sau prevederea cu privire la dividendele plătite pentru acțiunile ordinare este luată în considerare la examinarea poziției de capital;
 - ii. de identificare și documentare a termenelor în cazurile în care distribuirea unui element de fonduri proprii se preconizează a fi amânată sau anulată.

Orientarea 32 – Planul de management al capitalului pe termen mediu

- 1.65. În conformitate cu articolele 41 și 93 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea elaborează un plan de management al capitalului pe termen mediu, monitorizat de către organul administrativ, de conducere sau de control, care se referă, cel puțin la:
- a) orice emisiune de capital planificată;
 - b) maturitatea, incluzând atât scadența contractuală, cât și orice posibilitate de rambursare sau răscumpărare anticipată, aferentă elementelor de fonduri proprii;
 - c) modul în care orice emisiune, răscumpărare sau rambursare a unui element de fonduri proprii sau altă modificare a evaluării acestuia afectează aplicarea limitelor regimului aplicabil de capital;
 - d) aplicarea politicii privind distribuirea.
- 1.66. În conformitate cu articolele 41 și 93 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în planul său de management al capitalului, întreprinderea ia în considerare rezultatele sistemului de

management al riscului și ale evaluării prospective a riscurilor proprii (pe baza principiilor ORSA).

Capitolul VI: Controlul intern

Orientarea 33 – Mediul de control intern

- 1.67. În conformitate cu articolul 46 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea promovează importanța efectuării unui control intern adecvat, având grijă ca toți membrii personalului să își cunoască rolul în cadrul sistemului de control intern. Activitățile de control trebuie să fie proporționale cu riscurile generate de activitățile și procesele care fac obiectul controlului.
- 1.68. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă garantează punerea în aplicare, în mod unitar, a sistemelor de control intern în cadrul întregului grup.

Orientarea 34 – Monitorizarea și raportarea

- 1.69. În conformitate cu articolul 46 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea stabilește mecanisme de monitorizare și de raportare din cadrul sistemului de control intern care furnizează organului administrativ, de conducere sau de control informațiile relevante pentru procesele decizionale.

Capitolul VII: Funcția de audit intern

Orientarea 35 – Independența

- 1.70. În conformitate cu articolul 47 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea ia măsuri ca, atunci când efectuează un audit și când evaluează și raportează rezultatele auditului, funcția de audit intern nu se lasă influențată de organul administrativ, de conducere sau de control, ceea ce i-ar putea afecta independența și imparțialitatea.

Orientarea 36 – Politica de audit intern

- 1.71. În conformitate cu articolele 41 și 47 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea are o politică de audit intern care reglementează cel puțin următoarele domenii:
- a) termenii și condițiile potrivit cărora care funcția de audit intern poate fi solicitată să își exprime opinia, să ofere asistență sau să execute alte sarcini speciale;

- b) dacă este cazul, regulamentul intern care stabilește procedurile pe care persoana responsabilă pentru funcția de audit intern trebuie să le respecte înainte de a informa autoritatea de supraveghere;
 - c) dacă este cazul, criteriile de rotație a persoanelor cărora li se alocă funcția.
- 1.72. În conformitate cu articolele 41 și 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă garantează că politica de audit de la nivelul grupului descrie modul în care funcția de audit intern:
- a) coordonează activitatea de audit intern în cadrul întregului grup;
 - b) asigură conformitatea cu cerințele de audit intern la nivel de grup.

Orientarea 37 – Sarcinile funcției de audit intern

- 1.73. În conformitate cu articolul 47 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea are prevederi pentru ca funcția de audit intern:
- a) să stabilească, să implementeze și să mențină un plan de audit privind activitatea ce urmează să se desfășoare în următorii ani, luând în considerare toate activitățile și întregul sistem de guvernanță al întreprinderii;
 - b) să adopte o abordare bazată pe riscuri atunci când decide asupra priorităților sale;
 - c) să raporteze planul de audit organului administrativ, de conducere sau de control;
 - d) să întocmească un raport către organul administrativ, de conducere sau de control, pe baza rezultatelor activității desfășurate în conformitate cu litera (a), care include constatări și recomandări, perioada de timp în care să se remedieze deficiențele, persoanele responsabile pentru aceasta și informații privind modul de punere în practică a recomandărilor;
 - e) să transmită raportul de audit intern organului administrativ, de conducere sau de control cel puțin o dată pe an;
 - f) să verifice dacă sunt respectate deciziile luate de organul administrativ, de conducere sau de control pe baza recomandărilor menționate la litera (d).
- 1.74. În conformitate cu articolul 47 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca atunci când este necesar, funcția de audit intern să poată efectua audituri care nu sunt incluse în planul de audit.

Capitolul VIII: Funcția actuarială

Orientarea 38 – Atribuțiile funcției actuariale

- 1.75. În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea ia măsuri corespunzătoare pentru a soluționa potențialele conflicte de interese, în cazul în care aceasta decide să adauge sarcini sau activități suplimentare la atribuțiile și activitățile specifice funcției actuariale.
- 1.76. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă cere ca funcția actuarială să își exprime opinia asupra politicii de reasigurare și a programului de reasigurare pentru grup în ansamblul său.

Orientarea 39 – Coordonarea calculării rezervelor tehnice

- 1.77. În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca funcția actuarială să identifice orice neconcordanță cu cerințele prevăzute la articolele 76 - 85 din Directiva Solvabilitate II în ceea ce privește calcularea rezervelor tehnice și propune corecțiile necesare.
- 1.77 În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca, în cazul în care rezervele tehnice sunt deja calculate conform Solvabilitate II, funcția actuarială să explice efectele semnificative pe care le au modificările datelor, metodologiilor sau ipotezelor asupra volumului rezervelor tehnice, între datele de evaluare.

Orientarea 40 – Calitatea datelor

- 1.78. În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca funcția actuarială să evalueze coerența datelor interne și externe utilizate la calcularea rezervelor tehnice cu standardele de calitate a datelor, astfel cum sunt stabilite în Directiva Solvabilitate II. În cazul în care este necesar, funcția actuarială formulează recomandări cu privire la procedurile interne în scopul îmbunătățirii calității datelor, pentru a asigura respectarea cerințelor prevăzute de Directiva Solvabilitate II, atunci când aceasta va fi pusă în aplicare.

Orientarea 41 – Politica de subscriere și programul de reasigurare

- 1.79. În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca funcția actuarială, atunci când emite o opinie cu privire la politica de subscriere și la programul de reasigurare, să țină cont de interdependența dintre acestea și rezervele tehnice.

Orientarea 42 – Funcția actuarială a unei întreprinderi aflate în procesul de analizare prealabilă a modelului intern

1.80. În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în timpul procesului de analizare prealabilă a modelului intern, întreprinderea prevede ca funcția actuarială să contribuie la specificarea riscurilor din aria lor de expertiză care sunt acoperite de modelul intern. Funcția actuarială specifică, de asemenea, modul în care sunt determinate dependențele din cadrul acestor riscuri și dependențele dintre ele și alte riscuri. Această contribuție se bazează pe o analiză tehnică și trebuie să reflecte experiența și expertiza funcției.

Orientarea 43 – Raportul actuarial către organul administrativ, de conducere sau de control

1.81 În conformitate cu articolul 48 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea prevede ca funcția actuarială să raporteze în scris către organul administrativ, de conducere sau de control, cel puțin o dată pe an. Raportul trebuie să documenteze toate sarcinile semnificative care au fost îndeplinite de funcția actuarială și rezultatele acestora, identificând clar orice deficiențe și formulând recomandări cu privire la modul în care ar putea fi remediate.

Capitolul IX: Externalizarea

Orientarea 44 – Funcții operaționale și activități critice sau importante

1.82. În conformitate cu articolul 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea determină dacă funcția sau activitatea externalizată este critică sau importantă, și documentează acest lucru, ținând cont de caracterul esențial al acesteia pentru funcționarea întreprinderii, întrucât nu ar putea să își furnizeze serviciile către deținătorii de polițe fără funcția sau activitatea respectivă.

Orientarea 45 - Subscrierea

1.83. În conformitate cu articolul 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, atunci când unui intermediar de asigurări, care nu este angajat al întreprinderii, i se acordă autoritatea de a subscrie contracte sau de a soluționa cereri de daune în numele și pe seama respectivei întreprinderi, întreprinderea are grijă ca activitatea acestui intermediar să facă obiectul cerințelor de externalizare.

Orientarea 46 – Externalizarea în cadrul grupului

1.84. În conformitate cu articolul 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că, în cazul în care funcțiile cheie sunt externalizate în cadrul grupului, entitatea responsabilă documentează funcțiile respective și persoanele juridice care le execută și garantează că performanța funcțiilor cheie la nivelul întreprinderii nu este afectată de aceste contracte.

Orientarea 47– Politica scrisă în materie de externalizare

1.85. În conformitate cu articolele 41 și 49 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea care externalizează sau are în vedere externalizarea include, în politica sa, procesele privind externalizarea și modalitățile de abordare a acesteia, de la începerea până la sfârșitul contractului. Aceasta include, în special:

- a) criteriile conform cărora se determină dacă o funcție sau activitate este critică sau importantă;
- b) modul în care este selectat un furnizor de servicii de calitate adecvată și frecvența și modalitatea de evaluare a activității acestuia și a rezultatelor ei;
- c) informațiile care vor fi incluse în acordul scris cu furnizorul de servicii;
- d) planurile pentru situații de urgență, inclusiv strategiile de renunțare la externalizarea funcției sau activității critice sau importante.

Secțiunea III: Cerințe specifice guvernantei la nivel de grup

Orientarea 48 – Entitatea responsabilă

1.86. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea-mamă de asigurări sau reasigurări sau holdingul de asigurări identifică entitatea responsabilă și raportează în acest sens supraveghetorului grupului.

Orientarea 49 – Responsabilitățile de stabilire a cerințelor de guvernanță internă

1.87. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă stabilește cerințe adecvate de guvernanță internă în cadrul întregului grup, corespunzător structurii, activității și riscurilor grupului și ale entităților sale aferente și are în vedere structura și organizarea adecvate pentru managementul riscului la nivel de grup, stabilind o repartizare clară a responsabilităților către toate entitățile grupului.

1.88. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă nu afectează responsabilitățile organului administrativ, de conducere sau de control al fiecărei entități din cadrul grupului, atunci când își instituie propriul sistem de guvernanță.

Orientarea 50 – Sistemul de guvernanță la nivel de grup

1.89. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă:

- a) are instituite instrumente, proceduri și linii de responsabilitate și răspundere, adecvate și eficiente, care îi permit să supravegheze și să dirijeze funcționarea sistemelor de management al riscului și de control intern la nivel individual;

- b) are instituite linii de raportare și sisteme efective pentru asigurarea fluxurilor de informații în cadrul grupului, atât de jos în sus, cât și de sus în jos;
- c) documentează și informează toate entitățile din cadrul grupului cu privire la instrumentele utilizate pentru identificarea, măsurarea, monitorizarea, gestionarea și raportarea tuturor riscurilor la care este expus grupul;
- d) ține seama de interesele tuturor entităților aparținând grupului și de modul în care aceste interese contribuie, pe termen lung, la realizarea obiectivului comun al grupului în ansamblul său.

Orientarea 51– Riscurile cu impact semnificativ la nivel de grup

- 1.90. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă ia în considerare, în sistemul său de management al riscului, riscurile atât la nivel individual, cât și la nivel de grup, precum și interdependențele acestora, în special următoarele:
- a) riscul reputațional, riscurile derivând din tranzacțiile efectuate în interiorul grupului și concentrările riscurilor la nivelul grupului, inclusiv riscul de contagiune;
 - b) interdependențele dintre riscurile generate de desfășurarea activităților prin intermediul diferitelor entități și în diferite jurisdicții;
 - c) riscuri generate de entități din state terțe;
 - d) riscuri generate de entități nereglementate;
 - e) riscuri generate de alte entități reglementate.

Orientarea 52 – Gestionarea riscurilor grupului

- 1.91. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă contribuie, în cadrul sistemului său de management al riscurilor la nivel de grup, prin procese și proceduri adecvate, la identificarea, măsurarea, gestionarea, monitorizarea și raportarea riscurilor la care grupul și fiecare entitate componentă este sau ar putea fi expus(ă).
- 1.92. În conformitate cu articolul 246 din Directiva Solvabilitate II, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că entitatea responsabilă garantează că structura și organizarea sistemului de management al riscului la nivel de grup nu îi afectează capacitatea legală de a-și îndeplini obligațiile legale, de reglementare și contractuale.

Norme privind conformitatea și raportarea

- 1.93. Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din

Regulamentul EIOPA, autoritățile competente trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta ghidul și recomandările.

- 1.94. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl includă în mod corespunzător în cadrul lor de reglementare sau de supraveghere.
- 1.95. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de respectare a prezentului ghid, menționând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicare.
- 1.96. În absența unui răspuns în termenul indicat, se va considera că autoritățile competente nu respectă cerințele de raportare.

Dispoziții finale privind revizuirea

- 1.97 Prezentul ghid trebuie să fie revizuit de către EIOPA.